

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΔΗΜΑΡΧΟΣ

ΘΕΡΙΝΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΧΟΡΗΓΙΑ: ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1935. Ώραν 7.30' μ.μ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ:

Η ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΞ 100 ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΞ 150 ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ

Υπό την Διεύθυνσιν

του κ. Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

Έντελώς δωρεάν.—Ούδεμία υπερτίμησις θά έπιτραπή εις τὰ πέ-
ριξ Κέντρα.—Ούτε ένοικίαισι καθισμάτων.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

1813-1883

Ὁ Ριχάρδος Βάγνερ, ἡ μεγαλειότερα μουσικὴ ἰδιοφυΐα τῆς Γερμανίας, πον ἐδέσποσεν ἐπὶ τῆς μουσικῆς τέχνης καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ δευτέρον ἡμίον τοῦ 19ου αἰῶνος, ἀνεδιωργάνωσε τὸ μελόδραμα καὶ τοῦ ἔδωσε μορφήν πον οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μετ' αὐτὸν μουσουργοὶ ἠθέλησαν νὰ μιμηθοῦν. Εἰς τὴν δημιουργίαν του βέβαια ὑπάρχον καὶ ἔργα νεότητος ὅπως π.χ. ὁ «Ριέντζι», ἢ ἔργα μεταβατικὰ πρὸς τὴν περίοδον τῆς ὀριμότητος, ὅπως εἶναι π.χ. ὁ «**Δάενγκριν**», ἀποσπάσματα τοῦ ὁποίου ἐκτελοῦνται σήμερον. Ὁ «**Δάενγκριν**» ὁ ὁποῖος διὰ πολλοὺς εἶναι τὸ δημοφιλέστερον ἔργον τοῦ Βάγνερ, βασίζεται ἐπάνω εἰς ἓνα παλαιὸν θρῦλον τῆς Φλάνδρας σύμφωνα πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ πριγκηποπούλα Ἔλσα κατηγορεῖται δι' ἐσκότωσε ἢ ἐξηφάνισε τὸν ἀδελφὸν τῆς.

Ἡ κατηγορία γίνεται δημοσία καὶ ἡ πριγκηποπούλα ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν ὁποιουδήποτε ἱππότη, ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ. Εἰς τὴν τρίτην ἐπίκλησιν ἐμφανίζεται ἀπὸ μακρὰ μέσα σὲ μιὰ βαρκοῦλα συρομένη ἀπὸ κύκνος ἓνας ἱππότης. Εἶναι ὁ **Δάενγκριν**, ὁ ὁποῖος καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ἔλσας καὶ ἀποδεικνύει τὴν ἀθωότητά της. Μνησιεύεται δὲ μὲ αὐτὴν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ποτὲ ἢ μνηστὴ τὸν νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ μίθῃ πόθεν ἔρχεται καὶ πῶς ὀνομάζεται. Ἡ Ἔλσα ὑπόσχεται καὶ οἱ δύο νέοι ἀρραβωνιάζονται. Ἡ Ὁρτρούδη ὅμως καὶ ὁ Φρειδερίκος, οἱ ὁποῖοι ἐποφθαλμοῦσαν τὸν θρόνον τῆς Βραβάντης, κατορθώνουν νὰ βάλουν εἰς πειρασμὸν τὴν Ἔλσαν καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ μίθῃ τὴν προίλευσιν τοῦ μνηστῆρος. Τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῶν γάμων, ὅστερα ἀπὸ τὴν ὥραν γαμήλιον ἑορτήν, τὴν ὁποῖαν ἀπεικονίζει τὸ σήμερον ἐκτελούμενον προελόντιο τῆς ὁρχήστρας τοῦ **Δάενγκριν**, ὡς καὶ τὸ γαμήλιον ἐμβατήριον ἢ τὸ «ἐπιθαλάμιον» ποῦ τραγουδοῦν οἱ προσκεκλημένοι, («*Μὲ μιὰ καρδιά ἐμπρὸς ἐκεῖ*») μένουσιν μόνοι οἱ δύο νέοι νεύμοι. Τότε ἡ Ἔλσα ἐρωτᾷ μὲ πῆσιμα τὸ ὄνομα καὶ τὴν καταγωγὴν τοῦ συζύγου τῆς. Ἐκεῖνος ἀρεῖται νὰ τὸ εἰπῇ κατ' ἀρχάς, ὅστερα ὅμως τὸ λέγει, προσθέτων δι' εἶσι κατεστράφη πλέον ἢ εὐτεχνία τους, διότι κατόπιν ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν, εἶναι ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὸν δῆκον του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του. Λέγει δι' εἶναι ὁ ἱππότης **Δάενγκριν**, ὁ υἱὸς τοῦ **Πάρσιπαλ**, ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ τάγμα τοῦ **Ἀγ. Γκράαλ** (ἐκεῖνο δηλ. ποῦ φυλάσσει τὸ **Ἀγ. Ποτήριον**) ταυτοχρόνως δὲ μεταμορφώνει τὸν κύκνον ὁ ὁποῖος ἔσφερε τὴν βαρκοῦλα εἰς ἓνα ὠραῖο παιδί: εἶναι ὁ ἐξαφανισθεὶς ἀδελ-

φὸς τῆς Ἑλσας, ὁ ὀποῖος εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς κύκνον χάρις εἰς τὰς μυγα-
νειας, τῆς Ὁρτρούδης καὶ τοῦ Φρειδερίκου. Ἐνῶ δὲ ὄλοι μένονν ἐκκλητικοὶ ὁ
Λόγγυριν ἐξαφανίζεται.

Λόγγυριν : Γαμήλιον ἐμβατήριον

P. Βάγγερ

Μὲ μιὰ καρδιά, ἐμπρὸς ἐκεῖ,
μὲς τῆς γαλήνης τὸ φῶς τὸ λαμπρό !
Γερῆ ψυχῆ, κι' ἀγάπη ἀγνή,
μὲς σ' εὐτυχία νὰ ζῆτε κ' οἱ δυοί,

Ἔοιο ζευγάρι—πάντα μπροστά !
Νιότης καμάρι—πάντα μπροστά !
Ἄσε τῆ ζάλῃ πιά τῆς γιορτῆς σου,
μὲς τῆ χαρὰ σου καρδιά βυθίσου,
Σῶμα λαμπρό, ἀγάπης φωλιά,
δέξου τοὺς δυοὺς σ' ὠραία ἀγκαλιά.

Μὲ μιὰ καρδιά, ἐμπρὸς ἐκεῖ,
σ' ἅγια γαλήνη, μὲ πίστη κι' οἱ δυοί,
γερῆ ψυχῆ, κι' ἀγάπη ἀγνή,
Τώρα ἐνωθῆτε, ζευγάρι λαμπρό !

Εὐλογημένοι τώρα
χαρῆτε τῆ ζωῆ,
τὴν ἅγια ἐτοιότην ὦρα
κανεῖς δὲ λησιμονεῖ.

Πιστὰ κ' εἰμεῖς φρουροῦμ' ἐδῶ,
μὲς σ' εὐτυχία νὰ ζῆτε γλυκειά !
Μὲς στὴν καρδιά, σὰ φῶς λαμπρό,
πάντα ἢ ἀγάπη, γιὰ σὰς ν' ἀγρυπνά.

Ἔοιο ζευγάρι, μείνε πιά ἐδῶ !
Νιότης καμάρι, μείνε πιά ἐδῶ !
Ἄσε τῆ ζάλῃ πιά τῆς γιορτῆς σου,
μὲς τῆ χαρὰ σου, καρδιά, βυθίσου,
Σῶμα λαμπρό, ἀγάπης φωλιά,
κλείσε τοὺς δυοὺς σ' ὠραία ἄγκαλιά.

Μὲ μιὰ καρδιά σταθῆτε ἐδῶ,
μὲς σὲ γαλήνη καὶ πίστη κ' οἱ δυοί,
γερῆ ψυχῆ, κι' ἀγάπη ἀγνή,
τώρα ἐνωθῆτε, ζευγάρι λαμπρό !

I

Κινᾶνε τρεῖς φίλοι καὶ πέρα τραβοῦν
στὸ Ρῆγο νὰ πᾶνε κρασάκι νὰ πιοῦν.

II

Τὴ πρώτη ταβέρνα θυμοῦνται ξανά
ποῦ ἡ ὄμορφη κόρη μὲ χάρι κερνά.

III

Ἄν ἔχῃς ἀκόμα κρασάκι καλὸ
Γιὰ στιλ' τὴ κοπέλλα νὰ φέρῃ κι' ἐδῶ.

IV

Κρ.σάκι σᾶς δίνω, μὰ ἡ κόρ' ἡ καλὴ
χλωμὴ στὸ κρεββάτι κοιμᾶται νεκρή.

V

Στὴ κάμαρα μπαίγουν τὸ πέπλο τραβοῦν
στὴ μαύρη τὴν κάσα τὴν κόρη φιλοῦν.

VI

Ἄχ! μαύρη ποῦ μ' εὔρε φοιχτὴ συμφορὰ
ἔσέν' ἀγαποῦσα κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ.

VII

Ἔσέν' ἀγαποῦσα τὸν ἄλλο κιοῦ
καὶ σένα γιὰ πάντα πιστὰ θ' ἀγαπῶ.

ΕΚΤΩΡ ΜΠΕΡΛΙΟΖ

«Ρέκβιεμ» (Requiem) εἶναι διὰ τοὺς Καθολικοὺς ὅ,τι ἡ «Νεκρώσιμος Ἀκολουθία» τῶν Ὀρθοδόξων. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι εἰς τὸ «Ρέκβιεμ» παρουσιάζονται αἱ σκηναὶ τῆς φρίκης καὶ τοῦ τρόμου τῆς Δευτέρας Παρουσίας ποὺ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν ἰδική μας «Νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν». Δι' αὐτὸ ὁ Μπερλιόζ, ὁ μεγαλείτερος Γάλλος μουσουργὸς τοῦ 19ου αἰῶνος, ἐπέφθη ἀκριβῶς νὰ ζωγραφίσῃ μουσικῶς τὰς σκηνὰς αὐτάς τῆς φρίκης κατὰ πρῶτον μὲν λόγον εἰς τὸ «Tuba Mirum» τοῦ ἔργου, κατὰ δεῦτερον δὲ λόγον εἰς τὸ σήμερον ἐκτελούμενον «Lacrymosa» τὸ δημοφιλέστερον μέρος τοῦ ὄλου, εἰς τὸ ὅποιον πλὴν τῆς συνήθους

δοξήστρας λαμβάνουν μέρος τέσσαρες ακόμη φανφάρες (δοξήστραι χαλκίνων δογάνων) που παριστούν τās σάλπιγγας τῆς Τελευταίας Κρίσεως.

Lacrymosa ἀπὸ τὸ «Ρέμβιεμ» τοῦ Μπεργλιόξ

Lacrymosa dies illa,
Qua resurget ex favilla
Judicandus homo reus.

Pie Jesu Domine,
Dona eis requiem aeternam.

Θρήνων ἡμέρα ἐκείνη
ὅταν ἐκ τοῦ τάφου ἀναστῇ
νά κριθῇ ὁ ἁμαρτωλός·

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ μου
δός αὐτοῖς ἀνάπασιν αἰωνίαν.

Οἱ Ἀρχιτραγουδισταὶ τῆς Νυρεμβέργης

P. ΒΑΓΝΕΡ

«Οἱ Ἀρχιτραγουδισταὶ τῆς Νυρεμβέργης» ἀντιθέτως πρὸς τὸν «Λόεγκριν» ἀνήκουν εἰς τὴν ἑριμον περιόδον τοῦ Βάγνερ. Ἦσαν δὲ οἱ «Ἀρχιτραγουδισταὶ» (Meistersaenger) ἀπὸ τοῦ XIV μέχρι τοῦ XVI αἰῶνος ποιηταὶ καὶ μουσικοὶ ἀνήκοντες εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς τάξεις. Ἀπετέλουν δὲ οὗτοι εἰς διαφόρους γερμανικὰς πόλεις, εἰσαίρας μὲ ἀσθηρὸτα κατὰστατικὰ καὶ δημοῦντο εἰς τάξεις μαθητεωμένων, τραγουδιστῶν, ποιητῶν, διδασκάλων. Ὁ Χάνς Ζάξ, τὸ κυριώτερον πρόσωπον τῶν «Ἀρχιτραγουδιστῶν» τοῦ Βάγνερ, εἶναι ἱστορικὸν πρόσωπον. Ὑποδηματοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα εἶχεν ἀποκτήσει εἰς Νυρεμβέργην, τὴν πατρίδα του, μεγάλην φήμην ὡς ποιητῆς-μουσικός. Οἱ «Ἀρχιτραγουδισταὶ» εἶναι ἡ μοναδικὴ μουσικὴ κωμῶδία τοῦ Βάγνερ, κατὰ βῆθος δὲ ὅλη ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἢ συγκρούσεις τῶν παλαιῶν καὶ σχολαστικῶν ἰδεῶν τῆς σχολαστικῆς τέχνης μὲ τὰς συγχρόνους ἰδέας καὶ μὲ τὴν τέχνην που δὲν ἀκολοῦθεῖ ἀπλῶς τοὺς ἀσθηρὸς κανόνας, ἀλλὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ αἶσθημα καὶ τὸν ἔρωτα.

Αἱ σήμερον ἐκτελούμεναι δύο χορωδαίαι—καθότι ἡ εἰσαγωγὴ συνοψίζει μουσικῶς τὸ ὅλον ἔργον—ἐκτελοῦνται εἰς τὸ θέατρον ἔξω εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νυρεμβέργης, μέσα εἰς ἓνα ὄρατον τοπιῶν. Ἐκεῖ λαμβάνει χώραν ὁ μουσικὸς ἀγὼν μεταξὺ τοῦ ἱπλάτιου Βάλτερ, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ καὶ ἀνταγαπᾷται ἀπὸ τὴν Ἐβᾶν—γέρας τοῦ νικητοῦ—καὶ τοῦ γελοίου ὑποκειμένου Μπεκμίσερ, του καὶ αὐτοῦ ἀποβλέπει εἰς τὴν ὄραίαν κόρην καὶ πού κατὰ τὸν ἀγῶνα γελοιοποιεῖται κυριολεκτι-

4
κῶς πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ πλήθους· Ὁ λαὸς εἰς τὸ τέλος ἀποθεώνει τὸν Χάνς
Ζάξ, τὸ καμάρι τῆς Νυρεμβέργης.

Ἀποθέωσις τοῦ Χάνς Ζάξ

Ἀπὸ τοῦς « Ἀρχιτραγουδιστὰς τῆς Νυρεμβέργης »

Silentium ! Silentium !
Πειὸ σιγά, μὴ μιλάτε πειὰ !

ὁ Ζάξ, ὁ Μάστρο Ζάξ, παιδιά !
Γοργὰ χαράζει ἡ ἀυγή,
γλυκὰ κελαῖδει
τ' ἀηδόνη μεσ' ἀπ' τὰ κλαριά,
κοιλάδες, δάση αὐτὸ ξεννᾶ·

ἡ νύχτα φεύγει, δὲς τὸ φῶς !
ροδίζει πειὰ ὁ οὐρανός,
προβάλλει ὁ ἥλιος καὶ σκορπᾶ
τριγύρω σ' ὄλους τῆ χαρά !
Χάνς Ζάξ. Ζήτ' ὁ ποιητής !

Τοὺς ποιητὰς τιμῆστε !
Τὴν δόξ' αὐτῶν ὑμνήστε !
Τὴν εὐνοιά σας σὰς ζητοῦν·
στὸν τόπο αὐτὸ νὰ ζήση μοναχά,
τῶν Γερμανῶν ἡ τέχν' ἡ ἱερά !
Χάνς Ζάξ ! Δόξα εἰς τὸν Ζάξ !
Δόξα εἰς τὸν Ζάξ !
Τῆς Νυρεμβέργης τὸ καμάρι !
Χάνς ! Ζάξ.

ΧΑΡΤΙΝΗ ΚΑΡΤΑ

112

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΣ

Αποστολή του Χάρτ Χάτ

Από τους 'Αρχιτεχνολογικούς της Ηλεκτρικής

Εταιρείας

Πρόσθετο

Το Χάρτ, ο Μάστορ Χάρτ, κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται

Το Χάρτ κινείται